

H O R I T Z O

Periòdic quinzenal

Portantveu de l'Ateneu Cultural

Redacció i
Administració
C. Hernández 15, pral.

No es retornen els
originals

Preus de Subscripció

Fora (6 exemplars tri-
mestres) 1'10 pessetes
Número solt 0'15 ptes

Dels articles signats en són
responsables llurs autors.

Novel·les blanques

Sempre n'hi ha hagut de plagues; i actualment som testimonis de què els nostres dies són especialment profusos en tota mena de calamitats, aparegudes unes com a fenòmens inevitables d'una època de transició en què tot trontolla i d'altres creades artificialment. Sota aquest punt de calamitats artificioses, una de les plagues que exel·leix es la de les novel·les blanques. S'ha discutit ja massa sobre el paper que representa la novel·la en la vida social, però hom ha de reconèixer que no es pas gens negligible en una època com la nostra en la que la novel·la és l'únic aliment espiritual de la immensa majoria de la gent que llegeix. El seu àmbit extensíssim fa que sigui assequible, en una o altra de les seves modalitats, a totes les intel·ligències. En efecte, per ella hom s'acaba amb tots els aspectes de la realitat i de l'imaginació, que quan són dominats per una mà mestra donen lloc a les grans realitats de la fantasia; de la simple narració poètica que no aspira a procurar més que un gaudi espiritual, es va a la construcció ambiciosa en què es plantegen i resolen els més variats problemes de la vida: el social, el familiar, el religiós; o bé se li dóna un abast transcendent, filosòfic; o es fa reviure la història, o s'analitzen els més misteriosos replecs de l'ànima humana, etc.

Les històries fantasioses o novel·les, en quant a gènere literari, han tingut partidaris ditiràmics i detractors acèrrims; però dubto que s'hagi aixecat una sola veu, solvent i responsable, en defensa de una especial modalitat d'aquest gènere: el de la novel·la blanca, misèria literària que causa estralls en la nostra joventut, principalment en la femenina, que en nom d'una moral estantissa i de romanticisme de nyonya, ve a falsejar les manifestacions vitals de l'existència humana, a impregnar de sentimentalismes insípids i degenerats la personalitat moral de les noies nodrint el seu esperit amb idealismes convencionals i falsos, que venen a perturbar el seu sentit racional i pràctic de la vida. I el mal està en què, inexpertes i somnadores, no tenen prou capacitat de reacció da-

vant de les nicieses que hom les infiltra, sinó que molt al contrari, el seu esperit feble s'identifica amb el d'aquells ninots falsificats que unes mans mercantilitzades els hi fan ballar davant els ulls. A part d'això, hi ha un altre caire de no gens menys importància: que la seva exclusiva lectura és un índex que revela un nivell intel·lectual no gaire afalagador: es una bona pedra de toc per saber quins punts calça una noia.

Ja sé que les joves adalerades per aquesta mena de literatura, si es que literatura s'en pot dir, creuran que en aquestes paraules es dóna una transcendència exegerada a la seva influència. Si em diuen: «Jo llegeixo per a passar una estona i res més», jo els hi contestaré que en el nostre esperit no hi entra res en va, com aplicació concreta del principi universal de que l'energia no es perd. Es veritat que no son elles, precisament per llur obcecació, les que poden donar-se compte del pernicios efecte que a la llarga els hi ha de produir, i que per tant, la culpa no els hi correspon del tot. Per par seva hi ha, evidentment, una manca d'interès, inclús diria d'amor propi, en elevar el vol de la seva cultura, però també una dessídia, comprensible si voleu, però no gens excusable, dels que estan encarregats de llur guiatge. Tenint en compte el paper decisiu que tenen les lectures en la formació d'un esperit jove, la selecció no deu fer-se amb prohibicions, sempre burlades i per tant inoperants, quan no contraproductes, sinó per la persuasió, fins a arribar a què sigui ell mateix el que elegeixi encertadament els seus llibres. No s'ha de vèncer, sinó de convèncer.

Altrament, tot això no vol pas dir que les noies s'hagin de dedicar a desxifrar les disquisicions abstruses de Kant o de Descartes, no; el que es tracta es de procurar que el seu intel·lecte es cultivi amb literatura, sigui en vers sigui en prosa, real o fantàstica, però artística i humana: racional. De que no es rovelli amb l'assimilació dels absurds de l'abominable «novel·la blanca».

FRANK

Històries

UNS PETITS MÀRTIRS

per Ferdinand BARNÉS

No he de demanar perdó. L'altre dia vaig atrevir-me a donar a aquesta narració un títol inadequat. Vaig gosar donar la qualificació de «màrtirs» d'una manera que semblava exclusiva, als músics dels meus bons temps. Recordant les peripècies de tots els de l'ofici, va semblar-me en un moment d'exaltació exagerada, que us convenceria, a tots vosaltres; de què realment, l'ofici de músic en aquells temps, era un ofici en el qual sols hi cabien els que veritablement tenien vocació de màrtirs. Però he de reconèixer, que ni emprant tots els recursos que un bon escriptor—jo, no!—fins dria a mà, per a pintar-vos en un tons corpredors i fins patètics, tot el que vam passar els músics d'aquells temps anant pel món, reeixiria a donar-vos entenedent de què érem «Els màrtirs». Uns petits màrtirs, sí. Es per això que avui ho rectifico, reconeguent sincerament que tenien raó. N'hi ha tants de màrtirs avui en dia! N'hi han hagut tants en temps passats! Són tants i tants, que a desgrat de la meva bona intenció, la qualificació que jo en donava, venia a ésser una falsetat, que no sabia perdonar-me-la mai més, si no sabés mai més, si no sabés del cert que vós, lector magnànim, ja vàreu fer-me la gràcia de perdonar-la, veient—prou que ho vàreu veure tot seguit—que no era dita amb mala fe, ni amb la intenció de rebaixar els altres màrtirs, majors, menors; passats i contemporanis.

Tots els nostres màrtirs tenien una petita compensació. Fins els més crudels «saisons», ens deien «senyors músics». La nostra senyoria era desconeguda de nom, però no de fet.

Vaig acabar, l'altre dia, explicant-vos que els nostres desplaçaments eren fets a peu, i amb la càrrega d'una creu: els nostres instruments. El de la creu més grossa, el músic del contrabaix, era dispensat a vegades de tragar-lo. El bon companyonisme ens obligava a compadir-lo, i procuràvem quan podíem, suprimir la «intervenció» d'aquell moble pesat, substituint-lo per un «bombardó» que marcava el compàs en el seu lloc. Quan això no era possible, o llogàvem un home per tragar el contrabaix, o ens el carregàvem una est na cada u. Això darrer, és clar, ocasionava raons. Per sort, jo, formava part d'una corporació de les de primera fila, i essent possible portar l'acompanyant encarregat del transport del contrabaix i de la bossa de les solfes, la cosa rutllava com una

seda, pel que respecta a aquest punt.

La nostra cobla en aquell temps era considerada de primera categoria i ocupava el quart lloc de la classificació. El primer lloc l'ocupava la de Castelló d'Empúries, el segon La Bisbal i la d'en Barretó de Torroella, el tercer. La d'en Pep de Figueres, s'havia emborderit molt. Vàrem derrotar-la en un certamen celebrat al Teatre Principal de Girona, en el qual quedà sense premi. Parlo de l'any...

En els lloguers que féiem a fora, els contractistes tenien el costum de fer-nos la vida, repartint-nos per les cases llurs, on menjàvem i dormíem. A voltes algun d'ells tenia el domicili lluny de la població. Aleshores calia que els dissortats als quals el sorteig havia designat per anar a menjar i a dormir a casa d'aquell sorge es resignessin a anar i venir, fent hores de camí per a rebre un mal dinar, o un mal sopar i un mal allotjament. (Salvant comptades excepcions).

Es clar que per un jove tot això es suportable. Però de músics n'hi havia de vellets i també de malaltissos. Recordo ara, que en un poble del cantó de La Bisbal, el nom del qual val més que no el recordi, jo vaig anar-hi mig malalt. Començava a passar una gàstica. Vaig limitar-me a menjar uns gotims de raïm i pa. Després de treballar com uns negres tot el dia, vam retornar a peu—quatre hores de mal camí—per una vella carretera que vorejava el riu Daró. Era de nit, i havíem d'encendre llumins per tal d'orientar-nos i evitar el perill de caure a l'aigua. No extranyareu que després d'això, i després d'haver pujat la llarga costa d'en Mascort, pujant sempre, fins a can Alsina i cal Xai, arribant a casa retud i malparat, no tenia altre remei que quedar-me al llit alguns dies més dels que corresponien per a la cursa d'una gàstica normal.

I a més d'aquests trasbalsos, existia l'inconvenient del menjar. Ara, avui, us esgarrifàreu d'anar a festa major i trobar-vos a taula amb la sorpresa d'una cassola plena d'arròs amb figues, i això com a únic plat de l'apat.

O arròs, amb una cosa que sembla carn i que resulta ésser trossos de pa torrat i urianes de poma secada.

* * *

Al cap d'alguns anys d'haver deixat la música, vingué una època de calma per a la indústria tapera, i vaig veure'm valent per formar una petita orquestra composta gairebé tota de vells cessants. Ens ho preníem com un petit esplai, i ens

dedicàvem a fer «mussolades» a les places, precedides d'un berenar a base d'escarola llarga i tomàquets moscats. Però, a causa potser de l'economia que representava el llogar-nos a nosaltres, la cosa va anar-se complicant. Ens extenguèrem massa, vam voler fer com els joves. Fins que un lloguer dissortat va fer-nos plegar veles. Us el explicaré: Festa Major de Sant Gregori, amb dos músics d'augment. Abans d'anar-hi vam haver de fer la «minerva» a Camp-llonch, que acabà a entrada de fosc. Una tartana ens conduí, passant per Girona i Salt, on recollírem els dos músics que ens faltàvem. Com que no hi havia carretera per anar a Sant Gregori vam travessar el riu Ter amb aigua fins a la Cintura. Naturalment, això de travessar un riu quan ja és de nit i a la nostra edat, havia de donar lloc a alguns petits incidents. El director i primer violí, en ésser al mig del riu, s'espantà i caigué. Sort que vàrem ésser-hi a temps.

Bé. Arribem a Sant Gregori, prop de la una de la nit. Ja comptaven que no hi aniríem. Som-hi! Serenata. Mitja part de balls. Entre 5 i 6 de la matinada, acabà la primera mitja part. Ens serviren el sopar. A les 8 del matí s'acabà el ball. Ens digueren que a les 10, d'acord amb el programa convingut, havíem de tocar sardanes. Vàrem negarnos-hi, oferint una indemnització perquè ens deixessin dormir tranquils. Avisaren la Guàrdia Civil i ens obligaren a complir el pactat. 6 sardanes i 10 balls al matí, amb repetició de la sardana «La Electra» molt cansada. Una part d'aquesta, contenia el cant de «La Marsellesa».

A la tarda, nova audició de sardanes. Després d'aquesta audició, llarga, inacabable, a satisfacció del públic, malalts, aniquilats, ens teniu altra volta de retorn travessant el Ter, nusos, és clar, carregats amb les sabates, la roba i els instruments.

La tartana ens acull amb mals modors, però a nosaltres ens sembla que allò és el cel. Podrem reposar una mica.

* * *

Arribarem a Cassà amb el ferm propòsit de no reincidir, de no sortir-ne mai més, en qualitat de «senyors músics».

La reivindicació de la classe, encara tardà força a venir. Una organització sindical posà fi a aquesta mala vida, imposada als músics, pels seus més fervents admiradors.

COMENTARI CANTADORS

per Ricard MESTRES

Un d'aquests diumenges he tingut ocasió de passar la diada en una font una mica llunyana de Cassà: Madremanya. Allunyar-se—de tant en tant—del cinema i de l'ambient resclosit del poble i posar-se en contacte amb la natura atapeïda dels boscos de Montnegre i aquells environs és un esport sà pel cos i per l'ànima que no em puc estar de recomenar-vos. És una mena d'evasió. Tan minsa com vulgareu, però suficient per a fer-vos assaborir la poesia de la boscúria ample, plena; l'encís d'aquells boscos que un meu company definia: «espès, amb la gatosa, l'esbarzer, el bruc, i l'estartany cremat al sòl».

Això val la pena de les tres hores llargues de caminada. Hi ha altres espectacles que hom no pot negligir tampoc. L'eixida del sol vista des de Santa Pellaia és d'una escenografia tan pomposa que ningú pot contemplar-la indiferent. Em guardaré prou de provar de descriure-la, perquè sempre he considerat que les descripcions dels espectacles naturals eren crims de lessa poesia puix que la impressió és tan profunda i íntima que plasmada al paper resulta una cosa arbitrària, falsa.

De tot aquest film que passà davant dels meus ulls, la part més típicament interessant fou la de les cantades d'havent dinat. Fixeu-vos que en lloc així on li hagi dues o tres colles sempre hi ha algun cantador extemporani que quan té la digestió enllestida li agafa una mena d'eufòria pantagruèlica que li fa engegar tot seguit el seu repertori artístic gairebé sempre abundant i variat: de la sardana a l'aria de Rigoletto.

Aquell dia no podia ser altrament. I del conjunt bigarrat—barreja ben curiosa—dels que érem allí, en sortiren tres o quatre: la flor i nata del cant amateur. N'havia sentit ja en algun establiment popular, però creieu-me, el mateix espectacle vist sota sostre o sota unes acàcies que deixen entrellucar un bocí de cel, canvia un 100 per 100. Hom no pot deixar de sorprendre's de l'afició i bona fe amb què canten. No crec que aquells senyors que feien el pacte de Locarno s'ho prenguessin més a la valenta. I el moment en què acorden quina cantaran i quan es donen el to—el primer i el segon—té alguna cosa de la sublimitat evangèlica. Noteu que sempre es fan pregar, però una vegada engegats no acabarien mai, i al final de cada cançó es miren als qui escolten amb un esguard molt semblant al dels gladiadors invictes.

No sé si exagero el valor de l'espectacle. Jo només sé que, tombat de cara al cel, amb la panxa plena d'aquella aigua que té mil gustos i farcit d'un di-

Un projecte

Als selvatans que viuen a Barcelona

per J. PUIG TOLOSÀ

Alguna vegada hem dit festivament que a Barcelona hom pot trobar gent nascuda en tots els indrets de la terra, fins i tot barcelonins.

I, és que el nombre de forasters que resideixen ací és tan elevat que l'anterior afirmació no resulta tan paradoxal com sembla a primera vista. És elevadíssim, gairebé sorprenent, el nombre de residents a Barcelona que provenen de les comarques catalanes. I la Selva, i en particular el nostre poble, no deixen de tenir en aquesta ciutat una nodrida representació.

En alguna ocasió, i encara que només hagi estat en to de comentari, hem parlat alguns cassanencs de com resultaria agradable de poder formar a Barcelona un nucli de selvatans, agrupats en un Centre o Societat comarcal i fer, així, que la Selva tingués a Barcelona una representació «oficial» i un lloc d'esbarjo i de convivència per als selvatans que vivim ací.

¿Per què aquests comentaris no poden convertir-se en un projecte formal? Jo crec que podem parlar-ne ben seriosament. I estic segur que, amb una mica de bona voluntat podem veure realitzada molt prompte aquesta lloable aspiració. La Selva ha de tenir a Barcelona, el seu «Centre». Una vintena de Centres comarcals existeixen ja. No podem ésser menys que els de les altres contrades. És hora que ens acoplem.

Jo sé que no falta bona voluntat. Trobariem, però, en el nostre camí, un obstacle que ens seria difícil de superar: les dificultats d'ordre econòmic ja que, com tots sabem l'organització i el sosteniment d'un casal a Barcelona representen una sèrie de despeses que tal vegada estarien fora de l'abast de les nostres possibilitats. Doncs, bé. Aquesta qüestió ja està solventada. La Federació Comarcal de Catalunya, agrupació en la qual s'apleguen prop d'una vintena de Centres i Casals d'altres tantes comarques catalanes, ens obre amablement els braços. Es brinda a donar-nos tota mena de facilitats, i ens ofereix, no solament el seu ajut moral, sinó el seu estatge espaiós i magnífic com a residència del futur «Centre de la Selva» o «Casal Selvatà».

nar cuinat per les mans angèlicament expertes d'un taper, sentir aquelles cançons que parlen de Cuba, la «luna melancòlica» del «marinerito» i totes aquestes coses, és un dels moments més autènticament paradisiacs que ens és donat de viure als mortals.

Sota l'estendart de la Federació Comarcal de Catalunya conviuen i es relacionen per a la defensa dels interessos comarcals dels més diversos ordres, la majoria —molt aviat podrem dir tots— dels Centres comarcals. Pot enorgullir-se la Federació, dient que és la llar barcelonina dels catalans d'altres contrades, i que compte en el seu si, amb els homes reconeguts com a les primeres valors espirituals de la cultura de la nostra terra.

Cassanencs, selvatans, tots els qui residiu a Barcelona. Jo us invito a fundar en aquesta ciutat el Centre de la Selva.

Barcelona, Juliol del 1935.

Notes de l'Ateneu

No podent-se efectuar l'anunciada excursió a Sant Pere de Roda, la Junta de l'Ateneu ha projectat la següent, a Ripoll, pel dia 11 del proper mes d'Agost, sota el següent itinerari:

Sortida de Cassà: A $\frac{2}{4}$ de 5 del matí.

Punt de sortida: Plaça Clavé.

Olot.—Mitja hora de parada.

Sant Joan de les Abadeses.—5.000 habitants—Esmorzar i visita al monestir.

Ripoll—7106 habitants—Dinar, visita a la població i al famós monestir de Santa Maria.

Ribes.—Visita a la població.

Hora de retorn: De 10 a 11 de la nit aproximadament.

Preus que regiran per aquesta excursió:

Socis de l'Ateneu: 8'— ptes.

No socis 9'50 »

Per inscripcions dirigir-se a qualsevol membre de la Directiva de l'Ateneu o de la Redacció d'Horitzó.

Fins tot el dia 8 del proper Agost s'admetran inscripcions.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Es necessita

noi de de 15 a 16 anys per aprendre a carrar i triar.

Guanyarà de seguida

JAUME MATAS - Barceloneta, 7

L'ART MUSICAL

Antoni Teixidor

Al teatre Novetats de Sant Feliu de Guíxols i en una vetllada organitzada per l'agrupació «Romea», Antoni Teixidor donà un concert de piano.

Volem fer-vos ressó d'aquest concert del dia 19 de Juny proppassat per tractar-se d'un cassanenc predestinat, si la seva ascensió no queda truncada i la qual nosaltres no voldríem pas que fos així, a ésser una glòria per la nostra vila.

A N'Antoni Teixidor, avantatjat, deixeble del professor Marshall, l'havíem sentit una altra vegada però gairebé no el reconeixèrem en la interpaetació de «Scherzo» de Mendelssohn, «Nocturn N.º 2» de Chopín i en especial en «Vals-op. 18» també de Chopín.

En la mateixa vetllada acompanyà al violinista Valentí Rouric, deixeble de

Toldrà en les composicions «Sonata en sol menor» de Eccles, «Cançó Lluís XIII» i «Pavana» de Couperín-Kreisler, «Oració al Maig de Toldrà i «Sicilianà i Rigodó» de Francœur-Kreisler.

Ambdós intèrprets foren calurosament aplaudits pel selecte i nombrós públic que omplena la sala.

Més tard N'Antoni Teixidor rebia un sens fi de sinceres felicitacions entre les quals no podia pas mancar-hi la nostra; la que estava amarada per la fe d'un esdevenidor joiós per l'artista; la que portava l'escalf del patriotisme cossanenc; la que sense voler-ho, s'havia meravellat i entusiasmat al constatar els progressos realitzats per aquest jove tot voluntat i entusiasme.

R.

Emili Vendrell, tenor, i Alexandre Vilalta, pianista, al Centre Unió Republicana.

Els dies 18 i 22 de juliol donaren dos concerts al teatre del Centre Unió Republicana els reconeguts artistes Emili Vendrell i Alexandre Vilalta.

El primer dia, Emili Vendrell interpretà obres de Beethoven, Schubert, Wolf, Pujol, Apelles Mestres, Morera, Lamothe de Grignon, Serrano, Vives, Longàs i Alexandre Vilalta de Chopin, Falla, Albéniz i Larregla.

El segon dia, Vendrell ens delectà amb obres de Mozart, Beethoven, Schubert, Schuman, Mendelssohn, Toldrà, Pujol, Vives, Morera, Apelles Mestres i Longàs i Alexandre Vilalta amb obres de Falla, Albéniz, Schumbert i Litz.

El primer dia, Vendrell va mostrar-nos els recursos de la seva escola ja que qui l'hagi escoltat algunes altres vegades va constatar l'afonia de la seva gorja i no obstant no va sentir de la seva gargamella ni una sola nota desafinada.

Alexandre Vilalta amb un domini perfecte de la tècnica del piano, amb una creixent inspiració en la interpretació de les obres genials de Chopin, Falla i Albéniz va arrencar forts aplaudiments del selecte públic congregat al teatre.

El segon dia, Emili Vendrell se'ns mostrà un valor encara com a felix in-

tèrpret del gènere musical de «lieders» en el qual va començar els seus triomfs dintre el món musical i que la crítica va consagrar definitivament. «Jocs d'infants» de Mozart, en llavis de Vendrell és una cosa senzillament meravellosa; «Cançó de Comiat» de Toldrà i «Ets meva!» de Pujol és una cosa perfecta; se'ns endú l'ànima i ens fa plorar d'emoció.

Alexandre Vilalta en «Dança del foc del amor brujo» de Falla, «Marxa militar» de Schumbert i «Rapsodia XII» de Litz fou l'inigualable artista que sap sentir les emocions perquè s'identifica plenament amb l'inspiració creadora dels grans mestres.

En els acompanyaments de les obres interpretades per Emili Vendrell «La Ballanguera» de Vives, «La Santa Espina» de Morera i «Cançó de taberna» de Apelles Mestres no va plaure'ns pas del tot. Creiérem endevinar-hi alguna indecisió fàcilment perdonable si és té en compte la tasca esgotadora interpretada.

En conjunt no trobaríem pas prou lloances per judicar com és mereix la tasca acomplerta i la consideració que comporta que dos artistes com ells, hagin vingut a delectar-nos una vegada més.

R.

El Cinema

KURSAAL:

NOIES D'UNIFORME

La novel·la de Christa Winsloe—que darrerament ha aparegut en català, i que us recomanem—«Manuela» té un assumpte veritablement bo per a transformar-se en film. Una novel·la amb acció interior i exterior i amb una tesi humaníssima no pot fallar transformada en imatges. Entenem-nos. No pot fallar en el cas, com el present, que trobi un animador tan intel·ligent com Leontini Sagan i uns actors tan ajustats com tots els que apareixen en aquesta pel·lícula.

El film comença amb l'entrada de Manuela al col·legi. La novel·la en canvi conté tota la seva vida. Tant se val, però. Per ventura, quan Manuela—en el film—declara que no té mare, cal cap més explicació? El rostre és prou explícit i el seu drama apareix clarament a l'espectador. Hi ha com una necessitat de tendreses, un tremolar d'amor no sap ben bé perquè. En una vida normal això no passa d'una crisi transitòria perfectament guarible racionalment. Però l'internat té una vida especialíssima. Oï més l'internat on viu Manuela. La directora, una prusiana eixarreda amb unes doctrines perfectament hitlerianes, té unes teories pedagògiques curiosíssimes i pròpies de l'edat mitjval. I moltes professores que són per a llurs deixebles simples màquines de donar la lliçó. Què té d'estrany, doncs, que si n'hi ha una amb un cor tendre, que les tracta amb un instint maternal, despertí en elles un munt de sentiments contradictoris i equívocs, en

PESCA SALADA

FRUITES

LLEGUMS CUITS

casa

TRESINA

FERMÍ GALÁN, 6

CASSÀ DE LA SELVA

En el nostre proper número publicarem, entre altres, els articles:

Contribució a un centenari: Lope de Vega, per J. Castellano.

La roureda d'en Sacot, per E. G.

Xacres socials, per Joan Roc.

aquesta edat tèrbola de l'adolescència quan es sent una fretura de carícies diferents de les rebudes: el traspàs del complex de la mare al de l'home, segons els psicoanalistes.

Heus ací, la trama central del film. La Sra. von Bernbeerg reuneix al seu voltant un estol d'adoracions que no pot evitar. Freda en aparença, els seus ulls captiven les alumnes. Però Manuela és massa impulsiva, massa «ella» perquè el seu cas viatgi per les mateixes vies que el de les altres. Per la novel·la sabem que Manuela ha après a llegir en les làpides d'un cementiri. Simbolisme que vol indicar d'una manera o altra el mal avenir d'un tal aprenentatge? Aneu a saber.

La passió de Manuela—no provem de definir-la, encara que més amunt ja n'hem dit alguna cosa—arriba a un punt àlgid que s'ha de resoldre sigui com sigui. És massa immensa per a romandre closa en el seu cor. I esclata com una onada de tendreses contingudes. Remarquem que la directora qualifica a Manuela com un ésser indesitjable per a la societat. Iroina!

La novel·la acaba amb la mort de Manuela s'en canvi en el film viu. No ens feu expressar la nostra preferència ni qualifiquem el final del film com un vulgar happy-end. Ambdós—vegeu quin contradicció són prou escaient a la vida d'aquesta Manuela, un dels personatges més profundament humans que el cideima ha reeixit a crear.

R. M. M.

Teatre Centre Unió Republicana

Empresa: JOSEP TACHÉ

Companyia Oficial de Teatre Català
dels eminents artistes

Mercè Nicolau - Ramon Martori

Diumenge 28 Juliol. A petició del públic

Dues extraordinàries funcions

Tarda, a les 5:

MADAME

Nit, a les 9'30

FANNY

Per localitats al Taquiller Pagès i a l'Empresari.

Demaneu programes especials

Notes Municipals

Sessió del dia 10 de Juliol

S'acorda:

Aprovar la nota dels jornals fets per la brigada municipal en l'entreteniment de carrers i places des del 1 al 7 del corrent, important 226'50 ptes.

Pagar al contractista dels serveis de recollida d'escombraries i transport de carns el 2.º trimestre d'enguany, important 718'50 ptes. Subvencionar a l'encarregat de l'Estació Telegràfica de la vila, Sr. Gabriel Rabassa amb la quantitat de 250 ptes., que li servirà de pagament de la 2.ª quarta part de la subvenció anyal que se li concedí.

Aprovar el compte de material d'Oficines del segon trimestre d'enguany, important 911'20 ptes.

Aprovar diferents comptes que puguen a 2.074'80 ptes.

Aprovar el compte de Caixa del 2.º trimestre d'enguany que dona un sobrant de 6251'57 ptes.

Concedir permís a Joaquim Coloreu i Florència Albert per fer unes petites obres a les seves cases.

Concedir permís al Sr. Esteve Lloveras per tancar uns solars de la carretera de Girona a S. Feliu.

Establir guardaries a les Escoles nacionals durant les vacances d'estiu.

Pintura

Decoració

Francesc Ragolta

Pintor decorador artístic

=

Empaperador

=

VENDA DE PAPERS PINTATS
Carrer Ramon Ferrándiz, 116
CASSÀ DE LA SELVA

MARQUETERIA
PLAFONS - FULLOLES
SOMMIERS
COLORS - ASSECANTS
VERNISOS - HIDROFUGS
AGLOMERATS
PAVIMENTS - GRASSES

MAGATZEMS GUGUT

Avinguda 20 de Juny N.º 12

GIRONA

Sessió del dia 15

Presideix l'alcalde Sr. Roselló.

Assisteixen tots els regidors excepte el Sr. Serra.

S'aprova l'acta anterior.

Queden aprovats també la nota dels jornals de la brigada municipal de la setmana anterior, el rebut de l'abonament de la Telefònica del mes en curs i diversos comptes.

El Sr. alcalde dona compte del resultat de les obres efectuades al cementiri municipal.

Exposa també el greu perjudici que ocasiona l'entrada de les carns fresques a la població. L'ingrés a la caixa municipal per drets de matança ha minvat considerablement. Considera que la qüestió mereix ésser estudiada per trobar una solució que no perjudiqui a ningú.

S'acorda convocar a una reunió als gremis interessats.

El Sr. Costa diu que com administrador de l'Hospital municipal va visitar l'esmentada institució i va tenir la satisfacció de comprovar que tots els diferents serveis estaven admirablement atesos. Proposa subvencionar a les germanes encarregades dels diferents serveis de l'Hospital.

S'acorda per unanimitat concedir una subvenció de 150 ptes, cada any.

S'aixeca la sessió.

Subscriuiu-vos a Horitzó

Feu-vos soci de l'Ateneu

Noticiari

«Sardanes»

Durant aquest dies hi ha hagut també moltes audicions de sardanes:

El diumenge dia 14, al Passeig Vila-
ret, per La Principal.

El dia 15 a la carretera, per La Unió.

El dia 22 al pati del Col·legi «La Sel-
va» per la mateixa cobla.

El dimecres passat al carrer de la
Pau, també pels mateixos músics.

«Concerts»

Els dies 20 i 22 del corrent, Emili
Vendrell, tenor, i Alexandre Vilalta, pia-
nista, donaren un recital al Centre Unió
Republicana. A la secció musical troba-
reu el comentari dels mateixos.

«Reunions»

El dia 14 celebrà reunió general or-
dinària l'entitat La Fraternal Cassanenca,
nomenant-se president al Sr. Giordà
Mestres.

El dia 23 es reuní també la Mutuali-
tat Femenina. L'esmentada entitat ens
prega fer constar que d'ara endavant, les
que ho desitgin, poden ingressar sense
necessitat de reconeixement mèdic.

«Excursió»

El propassat diumenge el grup
excursionista de l'Ateneu efectuà una ex-
cursió, sota el següent recorregut: Lla-
gostera, Sant Llorenç, Puig de les Cadi-
retes, Sant Grau, Salions, Canyet i Sant
Feliu de Guíxols.

Kursaal Cinema

Dissabte 3 i diumenge 4 d'Agost

Les millors super-
produccions de la
temporada

Detalls per
programmes

«Premi»

L'Agrupació d'Art Dramàtic «Renai-
xement» del Centre Unió Republicana
d'aquesta vila, ha conquerit el tretzè pre-
mi en el IV Concurs de Teatre Català
Amateur

Per ésser el primer any de la seva
actuació en el Concurs de Teatre Ama-
teur i vist el crescut nombre de compa-
nyies concursants, creiem força accepta-
ble aquesta classificació.

La nostra més coral enhorabona a
l'Agrupació «Renaixement»

Hom diu que...

Un amable comunicant ens escriu,
amb prec de publicació:

«Trobo magnífica la tasca del novell
Club Sardanista. L'activitat desplegada
fins ara és senzillament nodrida. Sense
ni celebrar cap reunió, els dirigents de
l'entitat han escollit local, posant un rè-
tol i donant tota una audició. Amb quatre
mesos no es pot demanar més».

TU I JO

Pausadament,
venies a mi perquè alguna cosa
l'havia parlat d'amor.
Ansiosament
jo t'esperava —alosa
que em tornes el cel sonor.

On és la buidor, ara?
Trobo la vida plena i amb sentit
com l'arbre que s'exorna de rebrols.
Es el teu amor que m'empara?
O només la pell i el color del vestit
i els teus llavis vermells i molls...

Voldria...
que fossis per a mi guia i estel
i no carn d'amor, l'ansietat a la geniva.

Viuria...
assadegat d'amor — ni un vel
entelaria aquesta estrella viva

de tu i jo
perquè algun àngel vetllaria
del nostre cel la netedat.
Tu i jo,
i cap terbolesa tacaria
la puixança de la nostra castedat.

D. S. A.

Llista de llibres de la Bi- blioteca de l'Ateneu

Fem avinent als socis, als quals
interessi llegir alguns llibres de la
Biblioteca de l'Ateneu Cultural, que
poden recollir-los de 9 a 10 de la
vetlla tots els dies feiners en l'es-
tatge social. El préstec d'un llibre
es fa per quinze dies.

Continuem la publicació de la
llista dels llibres existents a l'esmen-
tada Biblioteca.

- L'abrandament.—Carles Soldevila.
- Los secretos del anarquismo.—Constant
Geroy.
- La actividad provincial.—E. Prat de la
Riba.
- La nacionalitat catalana.—E. Prat de la
Riba.
- Los grandes pensadores.—C. Flamma-
rions.
- (La vida de los seres)
- Los hijos de Iñigo de Loyola.—Constan-
tino del Elsa.
- La crisis mundial y sus repercusiones en
España.—J. P. Fàbregas.
- Les dictadures.—F. Cambó.
- Las responsabilidades del antiguo régi-
men.—C. de Romanones.
- Las ruínas de Palmira.—Conde de Vol-
ney.

Joan Domingo Alemany

Advocat

Ofereix el seu despatx

Argenteria, 19, pral.—Telèfon 477

Girona

Fábrica de
Tapones,
Discos y
Especialidades

DOMINGO

Fabricantes:

Dispongo de maquinaria moderna para esmerilar y ensamblar toda clase de productos derivados del corcho.

*Cobla - Orquestra
Orquestrina
La Selvatana*

*Cassà de la Selva (Girona) Telèfon: 22
Per a contractes: Pere Arpa*

Gran assortit en
Calçat de temporada
no dubteu un moment,

En XEC Espardenyer

us en servirà d'econòmic i superior
Castelar, 41

Farmàcia

J. BOTET

CASSÀ DE LA SELVA

Despatx acurat de receptes.

Articles de Ferreria - - Armeria i efectes de caça

URALITA

Agència oficial: J. BERDALET

Cassà de la Selva

Farmàcia i
Laboratori de

Joan Gener Roca

Cassà de la Selva

*Cobla - Orquestra
Orquestrina
La Principal*

Per a contractes:

Francesc Guart Telèfon 19

MANUEL BECERRA
Sastre

Cassà de la Selva

Subscriuiu-vos a "Horitzó"

Agència d'Autòmibus i Transports

La Cassanense

Administració: Castelar 61.

Garatges: Progrés, 3 i 31

CASSÀ DE LA SELVA
(Girona)

Pere Cufí

Fàbrica de Gasoses i Sifons - «Fruxampany»
«Representant de la cervesa Damm»

Cassà de la Selva

Pere Mercader

CAPELLERIA - - - GORRISTERIA

Camises-Corbates-Cinturons-Sempre les darreres Novetats!

Plaça Mn. Cinto Verdaguer, 5

Cassà

Fonda "El Comerç"

Antiga casa Barretina

VDA. JOAN ABELLI

Plaça Anselm Clavé, 30 - Garcia Hernández, 10 - Cassà de la Selva

Preus reduïts - Servei acuradíssim - Garatge

Narcís Martí

Tocineria - Comestibles

Cassà de la Selva

Reparació d'automòbils - Venda i reparació de bteries
Cotxes a pupilatge - Lubrificants, olis, grasses, etc. etc.

Cotxes de lloguer

Garatge Modern

ENRIC GRUART

Joaquim Costa, 37 i Concepció Arenal, 5

Telèfon 32 R

IUBERT & PRESAS
BANQUERS

Telèfon, 8

Cassà de la Selva

FONDA "EL REGREO"

Plaça J. Anselm Clavé - Telèfon 15
Garatge Bany

Cassà de la Selva

Narcís Duran

Aiguardents i Licors - - - Elaboració acuradíssima
Pont 7 i 9 - Cassà de la Selva

Servei amb camions propis per tota la província.

Jaramago Valadia

EL MILLOR PAPER DE FUMAR

ESTOIG ENGOMAT : 10 Cts.

JARAMAGO "ORO" : 20 Cts.

Demaneu-lo a tots els estancs

DIPOSIT DE VENDA:

Sant Pau, 22 - BARCELONA

PIPES, BOQUILLES, PETAQUES,
MONEDERS, JOCS DE CARTES,
DOMINÓS, ESCACS, PARCHEESSIS,
etc. etc.

Venda a l'engrós i a la menuda

Servei amb camió de Cassà a Bar-
celona, amb parades a Caldes de
Malavella i a tots els pobles del litoral

Emili Cabarrocas

Preus econòmics - Servei ràpid

Carrer Mesures

Cassà de la Selva